Lietas arhīva Nr. A42-01317-20/16
ECLI:LV:ADRJRIT:2020:0720.A420131720.3.S

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

S P R I E D U
LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Rīgā 2020.gada 20.jūlijā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese Daiga Lubāne,

piedaloties pieteicējas sabiedrības ar ierobežotu atbildību „TIRDZNIECĪBAS NOLIKTAVU KOMPLEKSS „BUĻĻI”” likumiskajam pārstāvim /pers. A/ un pilnvarotajai pārstāvei zvērinātai advokātei Sandrai Gorbenko, atbildētājas Rīgas pilsētas pašvaldības pusē pieaicinātās iestādes Rīgas domes Pilsētas attīstības departamenta pārstāvim /pers. B/,

izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pamatojoties uz sabiedrības ar ierobežotu atbildību „TIRDZNIECĪBAS NOLIKTAVU KOMPLEKSS „BUĻĻI”” pieteikumu par Rīgas domes Pilsētas attīstības departamenta 2019.gada 20.decembra lēmuma Nr.DA-19-6313-nd atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Akciju sabiedrības „LATVIJAS SAIMNIECĪBAS PRECES” (turpmāk – trešā persona) uzdevumā 2017.gada 25.novembrī tika izstrādāts būvprojekts „Ūdens pievada izbūve /adrese/” (turpmāk – būvprojekts), kura realizācijai Rīgas pilsētas būvvalde (turpmāk – Būvvalde) izdeva 2018.gada 7.februārī akceptēto apliecinājuma karti inženiertīkla (ūdens) pievada izbūvei /adrese/ (/kadastra numurs/) (turpmāk – Apliecinājuma karte).

Atbilstoši ierakstam Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr.6653 īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu /adrese/, /kadastra numurs/, (turpmāk – Nekustamais īpašums) ir nostiprinātas trešajai personai.

Sabiedrība ar ierobežotu atbildību „TIRDZNIECĪBAS NOLIKTAVU KOMPLEKSS „BUĻĻI”” (turpmāk – pieteicēja) vērsusies ar iesniegumu Rīgas domes Pilsētas attīstības departamentā (turpmāk – Departaments), apstrīdot Apliecinājuma karti.

Ar Departamenta 2019.gada 20.decembra lēmumu Nr.DA-19-6313-nd (turpmāk – Lēmums) nolemts atzīt par tiesisku Apliecinājuma karti. Lēmumā ietverts šāds pamatojums.

[1.1] Valsts zemes dienests 2016.gada 16.septembrī pieņēma lēmumu Nr.2-10/60, ar kuru citastarp nolēma Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā reģistrēt kopīpašnieku pieteicējas un SIA „Buļļu inženiertīkli” tiesiskajā valdījumā inženierbūves: saimnieciskā ūdensvada cauruļvadus (garums 1481 metrs), un sadzīves (saimniecības) kanalizācijas cauruļvadus (garums 1192 metri). Lēmumā iekļauts nosacījums, ka Valsts zemes dienesta Rīgas reģionālajai nodaļai lēmumā nolemtais jāizpilda pēc tam, kad lēmums kļūs neapstrīdams.

Valsts zemes dienesta 2016.gada 16.septembra lēmums Nr.2-10/60 kļuva neapstrīdams ar Augstākās tiesas 2019.gada 13.augusta lēmumu. Ņemot vērā, ka Apliecinājuma kartē atzīme par būvdarbu pabeigšanu izdarīta 2019.gada 12.aprīlī, Apliecinājuma kartē projektēto inženiertīklu pievada būvniecības procesa laikā līdz 2019.gada 12.aprīlim Valsts zemes dienesta 2016.gada 16.septembra lēmums Nr.2-10/60 nebija izpildāms.

[1.2] Apliecinājuma kartes ietvaros izbūvētais ūdensvada pieslēgums nav uzskatāms par jaunu pieslēgumu, lai nodrošinātu ūdens piegādi no centralizētās ūdensapgādes sistēmas, jo Nekustamā īpašuma teritorijā nemaz neatrodas komercuzskaites mēraparāts, kam varētu pieslēgt ūdensvadu. Ūdensvada pieslēgums realizēts, pieslēdzoties ūdensvadam, kas centralizētajai ūdensapgādes sistēmai pievienots komercuzskaites mēraparātam šahtā, kas atrodas zemes gabala /adrese 2/ (/kadastra numurs 2/).

Būvprojekta sastāvā nav ziņu par to, ka notekūdeņu sastāvs vai patērētā ūdens vai novadāmo notekūdeņu daudzums pieaug tādā apjomā, ka esošais pieslēgums to nevar nodrošināt. Nav konstatējami priekšnoteikumi, lai atzītu, ka Apliecinājuma kartei būtu nepieciešama Ministru kabineta 2016.gada 22.marta noteikumu Nr.174 „Noteikumi par sabiedrisko ūdenssaimniecības pakalpojumu sniegšanu un lietošanu” 19.punktā reglamentēto tehnisko noteikumu izstrādāšana.

Ūdensapgādes pakalpojumi tajā skaitā Nekustamajā īpašumā saskaņā ar SIA „Rīgas ūdens” 2019.gada 31.oktobra vēstulē Nr.A13.1-5.2-12/4726n norādīto tiek nodrošināti no vietējā ūdens ieguves avota, uz kura uzstādīts komercuzskaites mēraparāts norēķinu veikšanai par centralizētajā kanalizācijas sistēmā novadīto sadzīves notekūdeņu daudzumu.

[1.3] Attiecībā uz pieteicējas argumentu, ka būvprojekta izstrādes procesā nav ievērotas Rīgas domes 2005.gada 20.decembra saistošo

noteikumu Nr.34 „Rīgas teritorijas izmantošanas un apbūves noteikumi" (turpmāk – Apbūves noteikumi) 97.[1]punkta prasības, Departaments norāda, ka atbilstoši SIA „Rīgas ūdens" 2019.gada 18.februāra vēstulē Nr.A13.1-5.2.12/904n iekļautajai informācijai Nekustamajā īpašumā neatrodas SIA „Rīgas ūdens" pārvaldībā esoši centralizētie ūdensvadi, kuriem trešā persona varētu pieslēgt ūdensvada pievadu.

[1.4] Attālumi starp inženiertīkliem noteikti Latvijas būvnormatīvā LBN 008-14 „Inženiertīklu izvietojums", kas apstiprināts ar Ministru kabineta 2014.gada 30.septembra noteikumiem Nr.574 „Noteikumi par Latvijas būvnormatīvu LBN 008-14 „Inženiertīklu izvietojums"". Būvnormatīva 2.tabulas „Minimālie horizontālie attālumi metros starp pazemes inženiertīklu arējām sienām (malām)" 1.punktā noteikts, ka attālums starp ūdensvadiem un kanalizācijas spiedvadiem ir 1,5 metri. Būvprojekta Ģenerālplānā ar ŪK tīkliem (lapa ŪKT-2) norādīts 2,28 metru attālums no projektētā ūdensvada pievada līdz blakus esošajam inženiertīklam (saimnieciskā ūdensvada tīklu cauruļvadi ar /kadastra apzīmējums/), no kā var secināt, ka inženiertīklu aizsargjoslas attālums ir ievērots.

[2] Pieteicēja nepiekrita Lēmumam un vērsās Administratīvajā rajona tiesā ar pieteikumu par Lēmuma atcelšanu. Pieteikums pamatots ar šādiem argumentiem.

[2.1] Būvvalde acīmredzami apzināti veic darbības, lai pieteicēja savlaicīgi nevarētu izmantot savas likumā noteiktās tiesības, novēršot nelikumīgo ūdensvada pievadu.

[2.2] Lēmumā norādītais viedoklis, ka šajā gadījumā Valsts zemes dienesta 2016.gada 18.septembra lēmums Nr.2-10/60 nav bijis izpildāms Apliecinājuma kartes akceptēšanas laikā, jo sakarā ar pārsūdzībām tas kļuvis izpildāms tikai 2019.gada 12.aprīlī, ir absolūti nepamatots, jo pieteicējai nevar radīt negatīvas sekas tas apstāklis, ka cita iesaistītā persona pārsūdz attiecīgo lēmumu. Ja šajā gadījumā Apliecinājuma kartes izvērtēšana nevarēja notikt, pamatojoties uz minēto lēmumu, tad Būvvaldei bija pienākums atlikt šī jautājuma izskatīšanu līdz brīdim, kad tiks izlemts strīdīgais jautājums un apstrīdētais Valsts zemes dienesta lēmums būs kļuvis izpildāms.

Turklāt neviens normatīvais akts nenosaka, ka īpašuma tiesības tiktu nodibinātas tieši ar ierakstu kadastra informācijas sistēmā. Pieteicējas īpašuma tiesību apliecinoši dokumenti bija iesniegti gan Valsts zemes dienestā, gan Būvvaldē, turklāt tie faktiski bija arī akceptēti ar norādīto Valsts zemes dienesta lēmumu.

[2.3] Ministru kabineta 2015.gada 30.jūnija noteikumi Nr.326 „Noteikumi par Latvijas būvnormatīvu LBN 222-15 „Ūdensapgādes būves"" satur prasību par to, ka ūdensapgādes projektus izstrādā saskaņoti ar kanalizācijas projektiem un obligāti veic ūdens patēriņa un notekūdeņu novadīšanas bilances analīzi.

Departamenta uzskats, ka šādas darbības nebija jāveic, jo minētais normatīvs tādu nepieciešamību nosaka tikai attiecībā uz tādu ūdensapgādes sistēmu projektēšanu, kurām ir nepieciešams saņemt ūdensapgādes sistēmas operatora tehniskos noteikumus, ir absolūti nepamatots, jo minētā normatīvā akta 2.punktā nav noteikts, ka šo noteikumu prasības būtu attiecināmas tikai uz to būvniecību, kam nepieciešami tehniskie noteikumi.

[2.4] Departaments uzskata, ka šajā gadījumā nav bijuši nepieciešami SIA „Rīgas ūdens" tehniskie noteikumi un projekts nav bijis jāsaskaņo ar SIA „Rīgas ūdens", to pamatojot ar Ministru kabineta 2016.gada 22.marta noteikumiem Nr.174 „Noteikumi par sabiedrisko ūdenssaimniecības pakalpojumu sniegšanu un lietošanu", taču šie noteikumi ir attiecināmi uz gadījumiem, kad nekustamo īpašumu pieslēdz centralizētajai ūdensapgādes un kanalizācijas sistēmai.

Šo noteikumu 31.punkts nosaka, ka, ja pakalpojumu lietotājs, kas izmanto ūdenssaimniecības pakalpojumus, ar savā īpašumā vai valdījumā esošu ūdensapgādes un kanalizācijas sistēmu starpniecību sniedz pakalpojumus citam blakuslietotājam, piegādājot viņa nekustamajam īpašumam ūdeni vai novadot notekūdeņus, šādi sniegtie pakalpojumi nav uzskatāmi par sabiedriskajiem ūdenssaimniecības pakalpojumiem. Līdz ar to šajā gadījumā pievada izbūve Nekustamajā īpašumā nevar tikt uzskatīta par īpašuma pieslēgšanu centralizētai ūdensapgādei.

Pieslēdzot objektam jebkuru jaunu ūdensapgādes avotu, neapstrīdami ir jābūt attiecīgam tehniskam risinājumam par kanalizācijas notekūdeņu novadīšanu. Šajā gadījumā faktiski notekūdeņi no AS „UNISTOCK" pārstāvēto sabiedrību grupas noliktavām (/adrese/, /adrese 3/) ar kopējo platību 25 000 m^2 tiek novadīti saimniecības kanalizācijas sistēmā. Tā kā šajā gadījumā ūdensvada pievada izbūves rezultātā ievērojami pieaugs patērētā ūdens daudzums, bija obligāti jāsaņem tehniskie noteikumi no SIA „Rīgas ūdens".

[2.5] Departamenta secinājums, ka Apliecinājuma kartes ietvaros izbūvētais ūdensvada pieslēgums nav uzskatāms par jaunu pieslēgumu, jo tā teritorijā nemaz neatrodas komercuzskaites mēraparāts, kam varētu pieslēgt ūdensvadu, ir absolūti absurds, jo Apliecinājuma kartē noteikts, ka no jauna izbūvējamais objekts ir ūdens pievada izbūve. Šī jaunā pievada būvniecības rezultātā pieslēgums notiek caur esošo komercuzskaites mēraparātu zemes gabalā /adrese 2/, tam papildus pieslēdzot AS „UNISTOCK" pārstāvēto sabiedrību grupas noliktavas (/adrese/, /adrese 3/).

[2.6] Departamenta normatīvā akta tulkošana, ka nav pamata piemērot Apbūves noteikumu 97.[1]punktu, jo teritorijā neatrodas SIA „Rīgas ūdens" pārvaldībā esoši centralizētie ūdensvadi, kuriem trešā persona varētu pieslēgt ūdensvada pievadu, ir acīmredzami tendencioza, jo tas nenosaka, ka šādam pieslēgumam jābūt tiešam, bet gan tikai to, ka teritorijā esošajām komunikācijām jābūt tādām, kuras tālāk (var būt arī citā teritorijā) pieslēgtas pilsētas inženierkomunikāciju tīkliem. Tieši tādas ir pieteicējas inženierkomunikācijas, kas attiecīgi pieslēgtas SIA „Rīgas ūdens" tīkliem.

[2.7] Lēmumā norādīts, ka, izstrādājot apstrīdēto projektu, esot ievērots aizsargjoslas attālums, taču šajā sakarā piemērots absolūti nepareizs normatīvais akts. Būvnormatīvs „Inženiertīklu izvietojums" nosaka inženierbūvju savstarpējo izvietojumu, taču neregulē aizsargjoslu jautājumu. Šajā gadījumā Departamentam bija jāpiemēro Aizsargjoslu likuma 19.pants, kas nosaka, ka aizsargjoslu platums gar ūdensvadu un kanalizācijas tīkliem ir 3 metri katrā pusē no cauruļvada ārējās malas. No paša Lēmuma izriet, ka konkrētajā gadījumā starp komunikācijām ir tikai 2,28 metri. Līdz ar to saskaņā ar Ministru kabineta 2006.gada 10.oktobra noteikumu Nr.833 „Ekspluatācijas aizsargjoslu noteikšanas metodika gar ūdensvadu un kanalizācijas tīkliem" 4.1.punktu bija nepieciešams saskaņojums ar ūdensvadu un kanalizācijas tīklu īpašnieku, t.i, pieteicēju.

[2.8] Lēmums ir ne tikai nepamatots, bet arī pretrunīgs un savstarpēji izslēdzošs. Lēmumā norādīts, ka no vienas puses AS „UNISTOCK" pārstāvēto sabiedrību grupas objekti tiek apgādāti ar ūdeni no AS „UNISTOCK" sistēmas un attiecīgi notekūdeņi tiek novadīti caur komercuzskaites mēraparātu šahtā, kas atrodas zemes gabalā /adrese 2/ (/kadastra numurs 2/), bet no otras puses, ka saskaņā ar SIA „Rīgas ūdens" 2019.gada 31.oktobra vēstuli Nr.?13.1-5.2-12/4726n šo objektu ūdensapgāde notiek no vietējā ūdens ieguves avota, uz kura uzstādīts komercuzskaites mēraparāts. Ir acīmredzami, ka šādā veidā objektīva novadīto notekūdeņu uzskaite vispār nav iespējama.

Šāds Departamenta apgalvojums nozīmē tikai to, ka ne tā struktūrvienībām, ne Būvvaldei, ne SIA „Rīgas ūdens" nav objektīvas informācijas par AS „UNISTOCK" pārstāvēto sabiedrību grupas objektu ūdensapgādi.

[3] Tiesai iesniegtajā rakstveida paskaidrojumā Departaments pieteikumu neatzīst un lūdz to noraidīt, pamatojoties uz Lēmumā norādīto argumentāciju. Papildus paskaidro turpmāk minēto.

[3.1] Attiecībā uz pieteicējas argumentu, ka no Būvvaldes puses acīmredzami apzināti tiek veiktas darbības, lai pieteicēja nevarētu izmantot savas likumā noteiktās tiesības, novēršot nelikumīgu ūdensvada pievada izbūvi, Departaments rezumē, ka ar Lēmumu atjaunots pieteicējai procesuālais termiņš Apliecinājuma kartes apstrīdēšanai, tādēļ pieteicēja varēja izmantot savas tiesības iebilst pret ūdensvada pievada izbūvi.

[3.2] Attiecībā uz pieteicējas norādīto, ka Departamenta viedoklis par to, ka Valsts zemes dienesta 2016.gada 16.septembra lēmums Nr.2-10/60 nav bijis izpildāms Apliecinājuma kartes akceptēšanas brīdī, ir nepamatots, jo pieteicējai nevar radīt negatīvas sekas apstāklis, ka ieinteresētā persona pārsūdzēja minēto lēmumu, Departaments paskaidro, ka minētajā lēmumā iekļauts nosacījums, ka Valsts zemes dienesta Rīgas reģionālajai nodaļai lēmumā nolemtais jāizpilda pēc tam, kad lēmums kļūs neapstrīdams. Līdz ar to Valsts zemes dienests kā lēmuma izdevējs jau ir noteicis administratīvā akta izpildes kārtību. Pieteicējas arguments par to, ka iestādei bija jāatliek Apliecinājuma kartes izskatīšana līdz brīdim, kad minētais lēmums kļūs izpildāms, nav pamatots ar normatīvo aktu uzskaiti, kas pieļautu šādu rīcību, turklāt nav savietojams ar patvaļas aizlieguma principu, jo iestāde nedrīkst atteikt izdot personai labvēlīgu administratīvo aktu, pamatojoties uz abstraktu iespējamību, ka iepriekš nenoteiktā termiņā var kļūt izpildāms apstrīdams administratīvais akts.

[3.3] Uz pieteicējas argumentu, ka neviens normatīvais akts nenoteic, ka īpašuma tiesības tiek nodibinātas tieši ar ierakstu kadastra informācijas sistēmā, Departaments paskaidro, ka ne Būvvaldes, ne arī Departamenta kompetences apjoms neparedz tiesības izvērtēt nekustamā īpašuma piederību un noteikt īpašuma tiesību subjektus. Minētās funkcijas veic kompetentās iestādes un tiesa.

[3.4] Departaments pievienojas pieteicējas viedoklim, ka ūdens pievada izbūve Nekustamajā īpašumā nevar tikt uzskatīta par īpašuma pieslēgšanu centralizētai ūdensapgādei. No pieteicējas izteiktajiem argumentiem izriet, ka pieteicējas ieskatā nepieciešama saskaņošana ar SIA „Rīgas ūdens", lai gan pieteicēja nav norādījusi uz konkrētām tiesību normām, kas noteic saskaņojuma nepieciešamību. Arī SIA „Rīgas ūdens" nav izteikusi prasību Apliecinājuma kartē paredzēto būvniecības ieceri saskaņot ar SIA „Rīgas ūdens". Departaments arī nekonstatē, kādas pieteicējas subjektīvās tiesības varētu aizskart Apliecinājuma kartes saskaņojuma neesamība ar SIA „Rīgas ūdens".

[3.5] Attiecībā uz pieteicējas argumentu, ka ūdensapgādes projekti izstrādājami saskaņoti ar kanalizācijas projektiem, Departaments paskaidro, ka prasība ūdensapgādes būvniecības dokumentāciju izstrādāt saskaņoti ar kanalizācijas būvniecības ieceres dokumentāciju ir attiecināma uz būvniecības iecerēm, kad no jauna tiek projektētas ūdensapgādes būves noteiktiem objektiem. Izskatāmajā gadījumā Apliecinājuma kartē projektētais ūdensvads nav atsevišķi pieslēgts komercuzskaites aparātam, bet gan ūdensvadam, kas ietiecas Nekustamajā īpašumā no blakus zemes gabala. Līdz ar to ūdens patēriņa uzskaite no komercuzskaites aparāta atsevišķi netiek veikta. Prasība izstrādāt kanalizācijas būvniecības ieceri nav pamatota, jo atbilstoši trešās personas iesniegtajām SIA „Rīgas ūdens" vēstulēm ūdensapgādes pakalpojumi Nekustamajā īpašumā tiek nodrošināti no vietējā ūdens ieguves avota, uz kura uzstādīts komercuzskaites mēraparāts norēķinu veikšanai par centralizētajā kanalizācijas sistēmā novadīto sadzīves notekūdeņu daudzumu.

[3.6] Uz pieteicējas norādi, ka nav ievērotas Aizsargjoslu likuma 19.panta otrās daļas pirmā punkta prasības, Departaments paskaidro, ka ūdensvadu aizsargjoslas ir ekspluatācijas aizsargjoslas. Ūdensvadu aizsargjoslās ir aizliegta būvniecība, kas var apdraudēt ūdensvadu ekspluatāciju un attīstības iespējas. Jauna ūdensvada izveidošana normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā nekādi nevar apdraudēt blakus esošā ūdensvada ekspluatāciju vai attīstības iespējas.

[3.7] Attiecībā uz pieteicējas argumentu, ka saskaņā ar Ministru kabineta 2006.gada 10.oktobra noteikumu Nr.833 „Ekspluatācijas aizsargjoslu noteikšanas metodika gar ūdensvadu un kanalizācijas tīkliem" 4.1.punktu, lai nodrošinātu ūdensvadu un kanalizācijas tīklu ekspluatāciju un drošību, zemes īpašniekiem vai lietotājiem papildus Aizsargjoslu likuma 35. un 48.pantā minētajiem aprobežojumiem aizsargjoslās aizliegts veikt būvdarbus vai remontdarbus bez saskaņošanas ar ūdensvadu un kanalizācijas tīklu īpašnieku, Departaments norāda, ka, ņemot vērā, ka iestādes rīcībā nav dokumentācijas, kas apliecinātu, ka pieteicēja ir ūdensvada un kanalizācijas tīklu īpašniece, Departaments uzskata, ka minētais tiesiskais regulējums nav attiecināms uz pieteicēju kā inženiertīklu tiesisko valdītāju, ņemot vērā apstākli, ka Apliecinājuma kartes akcepta brīdī pieteicējas zemes gabalā atradās tikai pieteicējai piederoši inženiertīkli. Attālumus starp inženiertīkliem reglamentē būvnormatīvs „Inženiertīklu izvietojums".

[4] Tiesai iesniegtajā rakstveida paskaidrojumā trešā persona pieteikumu neatzīst un lūdz to noraidīt, pamatojoties uz Lēmumā norādīto argumentāciju. Papildus paskaidro turpmāk minēto.

[4.1] Trešā persona pievienojas Departamenta viedoklim, ka būvnormatīvā „Ūdensapgādes būves" noteiktās prasības par to, ka ūdensapgādes projektus izstrādā saskaņoti ar kanalizācijas projektiem un obligāti veic ūdens patēriņa un notekūdeņu novadīšanas bilances analīzi, nebija jāveic, jo minētais normatīvais akts tādu nepieciešamību nosaka tikai attiecībā uz tādu ūdensapgādes sistēmu projektēšanu, kurām ir nepieciešams saņemt ūdensapgādes sistēmas operatora tehniskos noteikumus.

Pieteicēja savus iebildumus pamato ar formālu būvnormatīva „Ūdensapgādes būves" nosacījumu neievērošanu, taču pieteicēja nenorāda, kādā veidā šī iespējamā būvnormatīva „Ūdensapgādes būves" neievērošana skar pašu pieteicēju un kādas pieteicējas ar likumu aizsargātās tiesības šis apstāklis ierobežo.

[4.2] Uz Apliecinājuma kartes saskaņošanas brīdi, gan arī uz būvniecības procesa izpildes brīdi pieteicēja nevienā no valsts reģistriem (zemesgrāmata un kadastra informācija sistēmā) nebija reģistrēta, kā strīdus inženierbūvju tiesiskā valdītāja vai īpašniece.

Būvvalde, saskaņojot Apliecinājuma karti un veicot atzīmi par būvniecības izpildi, ir vadījusies no publiski ticamiem reģistriem, līdz ar to, šīs darbības ir atzīstamas par tiesiskām. Uz Apliecinājuma kartes saskaņošanas brīdi un būvniecības izpildes brīdi pieteicējai nebija subjektīvu tiesību prasīt saskaņot Apliecinājuma karti.

[4.3] Nav pamatota pieteicējas atsaukšanās uz AS „UNISTOCK" pārstāvēto sabiedrību grupas noliktavu /adrese 3/, Rīgā, novadīto kanalizācijas daudzumu, jo Apliecinājuma kartē tika akceptēta ūdensvada izbūve ēkai Nekustamajā īpašumā, nevis iepriekš norādītajām ēkām. Ņemot vērā to, ka šis arguments neattiecas uz izskatāmo strīdu un nekādā veidā neskar Apliecinājuma kartes tiesiskumu, šie pieteicējas argumenti ir noraidāmi.

[4.4] Ir nepamatots un prettiesisks pieteicējas arguments, ka ar Apliecinājuma kartē akceptēto būvniecību ir pārkāpts Aizsargjoslu likums. Ne uz Apliecinājuma kartes saskaņošanas brīdi, ne uz būvniecības darbu pabeigšanas brīdi, ne arī šobrīd trešajai personai piederošajā zemesgabalā nav reģistrēta vai nodibināta aizsargjosla par labu pieteicējai, tādējādi šis pieteicējas arguments ir noraidāms kā nepamatots.

[4.5] Pieteicējas tiesības uz īpašumu ar veikto būvniecību, kas ir akceptēta ar Apliecinājuma karti, nekādā veidā netiek aizskartas. Trešā persona ūdensvadu ir izbūvējusi sev piederošajā nekustamajā īpašumā ar caurduršanas metodi, tādējādi tas nekādā veidā neskar pieteicējas intereses.

[5] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāvji prasījumu uzturēja, paskaidrojumos norādot uz pieteikumā ietvertajiem argumentiem.

Tiesas sēdē atbildētāja pārstāvis prasījumu neatzina, paskaidrojumos norādot uz Lēmumā un rakstveida paskaidrojumā tiesai norādīto pamatojumu.

Trešās personas pārstāvis uz tiesas sēdi nebija ieradies. Tiesā saņemts trešās personas lūgums lietu izskatīt bez tās pārstāvja klātbūtnes. Vienlaikus norādīts, ka tiek uzturēts rakstveida paskaidrojumā tiesai norādītais pamatojums.

Motīvu daļa

[6] Lietā noskaidrojams, vai trešajai personai būvniecības iecere (inženiertīkla (ūdens) pievada izbūve) bija jāsaskaņo ar pieteicēju un SIA „Rīgas ūdens".

[7] Lietā atrodas Valsts zemes dienesta 2016.gada 16.septembra lēmums Nr.2-10/60, kurā norādīts, ka trešajai personai uz zemes vienības ar /kadastra numurs/lietošanā bija reģistrētas inženierbūves ar /kadastra apzīmējums 2/(ūdensapgādes cauruļvadi) un /kadastra apzīmējums 3/ (kanalizācijas tīklu cauruļvadi) (*sk. lēmuma 1.8.8.apakšpunktu*).

Tiesa konstatē, ka spēkā stājies Administratīvās apgabaltiesas spriedums, ar kuru par tiesisku atzīts Valsts zemes dienesta lēmums, kas cita starpā risina jautājumu arī par šajā lietā vērtējamo ūdensapgādes inženierbūvju piederību (*sk. Augstākās tiesas 2019.gada 13.augusta rīcības sēdes lēmums Nr.SKA-1035/2019 (A420316116) un Administratīvās apgabaltiesas 2018.gada 19.decembra spriedums administratīvajā lietā Nr.A420316116*). Proti, 2016.gada 16.septembrī ar Valsts zemes dienesta lēmumu Nr.2-10/60 kā galīgo administratīvo aktu nolemts cita starpā Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā reģistrēt kopīpašnieku SIA „TIRDZNIECĪBAS NOLIKTAVU KOMPLEKSS „BUĻĻI"" un SIA „Buļļu inženiertīkli" tiesiskajā valdījumā inženierbūves: saimnieciskā ūdensvada cauruļvadus, garums 1481 metrs un sadzīves (saimniecības) kanalizācijas cauruļvadus, garums 1192 metri, un dzēst inženierbūves – ūdensapgādes cauruļvadus tostarp uz trešajai personai piederoša zemesgabala ar kadastra apzīmējumu /kadastra apzīmējums 2/, un būves – kanalizācijas cauruļvadus ar /kadastra apzīmējums 3/.

Valsts zemes dienesta lēmumā norādīts, ka 2001.gada 11.jūnija pirkuma līgums Nr.6626-6629 un 2001.gada 26.septembra dāvinājuma līgums kopā ar 2003.gada 16.maija vienošanos par grozījumiem dāvinājuma līgumā ir pieteicējas īpašuma tiesības uz inženierbūvēm apliecinoši dokumenti. Strīdus inženierbūves ir lineāras inženierbūves, un tās kā patstāvīgi īpašuma objekti nav ierakstāmas zemesgrāmatā.

Departaments pārsūdzētajā Lēmumā norāda, ka Valsts zemes dienesta 2016.gada 16.septembra lēmumā Nr.2-10/60 iekļauts nosacījums, ka Valsts zemes dienesta Rīgas reģionālajai nodaļai lēmumā nolemtais jāizpilda pēc tam, kad lēmums kļūs neapstrīdams. Valsts zemes dienesta 2016.gada 16.septembra lēmums Nr.2-10/60 kļuva neapstrīdams ar Augstākās tiesas 2019.gada 13.augusta lēmumu. Līdz ar to Departamenta ieskatā Apliecinājuma kartē projektēto inženiertīklu pievada būvniecības procesa laikā līdz 2019.gada 12.aprīlim Valsts zemes dienesta 2016.gada 16.septembra lēmums Nr.2-10/60 nebija izpildāms. Tiesa minēto secinājumu atzīst par nepamatotu.

Augstākā tiesa norādīja, ka no likuma „Par nekustamā īpašuma ierakstīšanu zemesgrāmatā" 19.panta pirmās daļas 3.punkta izriet, ka attiecīgās ūdensapgādes inženierbūves nav kā patstāvīgi īpašuma objekti ierakstāmas zemesgrāmatā. Tāpēc secinājumi par īpašuma tiesībām konkrētajā gadījumā nevar tikt izdarīti, vērtējot ierakstus zemesgrāmatā (*sk. Augstākās tiesas 2017.gada 10.aprīļa lēmuma lietā Nr.SKA-839/2017 (A420191615) 18.punktu*). Tāpat Augstākā tiesa atzina, ka likumdevējs nav paredzējis, ka tieši ieraksta esība vai neesība kadastra informācijas sistēmā būtu izšķiroša, konstatējot inženierbūves īpašnieku. Tāpēc attiecīgo datu esība vai neesība nevar kalpot par vienīgo pieļaujamo pierādījumu tam, lai secinātu, vai veicamā būvniecība ir saskaņojama ar kādu konkrētu personu; šādi dati būvniecības saskaņošanas kontekstā uzskatāmi vienīgi par papildu pierādījumu, kas attiecas uz vērtējumu par konkrētu apstākļu pastāvēšanu. Līdz ar to Augstākā tiesa atzina: lai arī attiecīgā ieraksta esība kadastra informācijas sistēmā atvieglo vērtējumu par īpašuma tiesību esību, attiecīgā ieraksta esība nav uzskatāma par vienīgo veidu, kādā nosakāms inženierbūvju īpašnieks (tiesiskais valdītājs) (*sk. turpat 19.–22.punkts*).

Līdz ar to apstāklis, ka kadastra informācijas sistēmā nebija informācijas, kas apliecinātu pieteicējas īpašuma tiesības, pats par sevi neļauj secināt, ka tātad pieteicēja nav uzskatāma par attiecīgo ūdensapgādes inženierbūvju īpašnieci (tiesisko valdītāju). Pieteicējas īpašuma tiesību apliecinoši dokumenti ir 2001.gada 11.jūnija pirkuma līgums Nr.6626-6629 un 2001.gada 26.septembra dāvinājuma līgums kopā ar 2003.gada 16.maija vienošanos par grozījumiem dāvinājuma līgumā. Lietas dalībnieku pārstāvji tiesas sēdē norādīja, ka lietā nepastāv strīds, ka šie dokumenti apliecina pieteicējas īpašumtiesības uz strīdus inženierkomunikācijām.

Tiesa atzīst par nepamatotu Departamenta rakstveida paskaidrojumā norādīto, ka iestādes rīcībā nav dokumentācijas, kas apliecinātu, ka pieteicēja ir ūdensvada un kanalizācijas tīklu īpašniece, jo Departamenta rīcībā bija norādītais Valsts zemes dienesta lēmums, kurā ir norādīti lietas izskatīšanai būtiski apstākļi un ir atsauce arī uz to pamatojošajiem dokumentiem. Tādējādi, ja iestāde uzskatīja, ka jautājuma izlemšanai nepieciešami papildu dokumenti, tad tai tie bija jāpieprasa no pieteicējas.

Lietā nepastāv strīds, ka pieteicējas īpašuma tiesību apliecinoši dokumenti bija iesniegti Valsts zemes dienestā. Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka tiesvedība par Valsts zemes dienesta 2016.gada 16.septembra lēmuma Nr.2-10/60 tiesiskumu nevarēja būt šķērslis Departamentam pašam izvērtēt īpašuma tiesības apliecinošos dokumentus un konstatēt pieteicējas īpašuma tiesības uz ūdensvada cauruļvadiem, kuru aizsargjoslā plānoti trešās personas būvdarbi.

Ņemot vērā minēto, nav pamatots Departamenta secinājums, ka Apliecinājuma kartes akcepta brīdī trešās personas zemes gabalā atradās tikai trešajai personai piederoši inženiertīkli.

[8] No lietas materiāliem tiesa konstatē, ka trešā persona Būvvaldē iesniedza Apliecinājuma karti ūdens pievada izbūvei /adrese/ (*lietas 17.-23.lapa*). Skaidrojošā aprakstā (*lietas 136.-137.lapa*) norādīts, lai nodrošinātu ēku /adrese/ ar ūdensapgādi un iekšēju ugunsdzēsības patēriņu 2x5 l/sek, teritorijā paredzēts izbūvēt apmēram 100 metrus garu ūdensvadu un pieslēgt iekšējam ūdensvadam OD 160. Ūdensvadu paredzēts izbūvēt no ūdensvada mezgla ŪM-1 līdz līkumam PL-1, no ūdensvada līkuma PL-3 līdz ūdensvada mezglam ŪM-2 (*sk. ģenerālplānu lietas 139.lapā*).

Tiesa konstatē, ka ūdensvada mezgls ŪM-1 atbilstoši pieteicējas pārstāvju norādītajam tiks pieslēgts AS „UNISTOCK" ūdensvadam. Savukārt pieteicējai piederošais ūdensvads posmā no ūdensvada mezgla ŪM-1 līdz līkumam PL-1 atrodas paralēli projektētajam ūdensvadam. Tādējādi minētajā posmā projektētais ūdensvads nešķērso pieteicējai piederošās inženierkomunikācijas un pieslēgums pie tām nav plānots. Vienlaikus pieteicējas iebildumi galvenokārt ir saistīti ar to, ka projektētais ūdensvads atrodas pieteicējai piederošo inženierkomunikāciju aizsargjoslā. Turklāt būvniecības iecere neparedz tehniskus risinājumus par kanalizācijas notekūdeņu novadīšanu.

[9] Ministru kabineta 2017.gada 9.maija noteikumu Nr.253 „Atsevišķu inženierbūvju būvnoteikumi" 30.3.2.6.apakšpunkts noteic, ka apliecinājuma karti saskaņo ar trešajām personām, kuru tiesības tiek skartas.

Aizsargjoslu likuma 19.panta pirmā daļa noteic, ka aizsargjoslas gar ūdensvadu un kanalizācijas tīkliem tiek noteiktas, lai nodrošinātu ūdensvadu un kanalizācijas tīklu ekspluatāciju un drošību. Saskaņā ar panta otro daļu aizsargjoslām gar ūdensvadiem un kanalizācijas spiedvadiem ir šāds platums: 1) ja tie atrodas līdz 2 metru dziļumam – 3 metri katrā pusē no cauruļvada ārējās malas; 2) ja tie atrodas dziļāk par 2 metriem – 5 metri katrā pusē no cauruļvada ārējās malas.

No lietas materiālos esošā ģenerālplāna (*lietas 139.lapa*) tiesa konstatē, ka konkrētajā gadījumā starp plānoto ūdensvadu un pieteicējai piederošo ūdensvadu attālums ir 2,28 metri.

Ministru kabineta 2006.gada 10.oktobra noteikumu Nr.833 „Ekspluatācijas aizsargjoslu noteikšanas metodika gar ūdensvadu un kanalizācijas tīkliem" 2.punkts noteic, ka ūdensvadu un kanalizācijas tīkli šo noteikumu izpratnē ir ūdensapgādes cauruļvadi, kas nodrošina ūdens padevi no ūdensgūtnes uz apdzīvotām vietām vai atsevišķiem objektiem, kanalizācijas ūdeņu un lietusūdeņu novadīšanas cauruļvadi, kā arī inženierbūves, kas nodrošina minēto tīklu ekspluatāciju, - ūdenstorņi, virszemes ūdens rezervuāri, ūdens spiediena paaugstināšanas sūkņu stacijas, ūdens apstrādes stacijas

un kanalizācijas sūkņu stacijas.

Noteikumu 4.1.apakšpunkts noteic, lai nodrošinātu ūdensvadu un kanalizācijas tīklu ekspluatāciju un drošību, zemes īpašniekiem vai lietotājiem papildus Aizsargjoslu likuma 35. un 48.pantā minētajiem aprobežojumiem aizsargjoslās aizliegts veikt būvdarbus vai remontdarbus bez saskaņošanas ar ūdensvadu un kanalizācijas tīklu īpašnieku.

No norādītajām tiesību normām izriet, kā to pamatoti norāda pieteicēja, ka ūdensvadu aizsargjoslās būvdarbu veikšanai nepieciešams saņemt ūdensvadu tīklu īpašnieku saskaņošanu.

[10] Lēmumā Departaments, atsaucoties uz Ministru kabineta 2014.gada 30.septembra noteikumu Nr.574 „Noteikumi par Latvijas būvnormatīvu LBN 008-14 „Inženiertīklu izvietojums"" 2.tabulu, kas noteic minimālos attālumus starp pazemes inženiertīklu ārējām sienām (malām), secināja, ka inženiertīklu aizsargjoslas attālums ir ievērots.

Pieteicēja pamatoti norāda, ka minētais normatīvais akts noteic minimālos attālumus pazemes inženiertīklu izvietojumam, bet neregulē jautājumus, kas saistīti ar aizsargjoslu noteikšanu un aprobežojumiem aizsargjoslās.

Turklāt arī Ministru kabineta 2015.gada 30.jūnija noteikumu Nr.326 „Noteikumi par Latvijas būvnormatīvu LBN 222-15 „Ūdensapgādes būves"" 6.punkts noteic, ka ūdensapgādes būvju aizsargjoslas nosaka atbilstoši normatīvajiem aktiem aizsargjoslu jomā.

Līdz ar to Departaments izskatāmajā lietā nepamatoti nav piemērojis Ministru kabineta 2006.gada 10.oktobra noteikumu Nr.833 „Ekspluatācijas aizsargjoslu noteikšanas metodika gar ūdensvadu un kanalizācijas tīkliem" 4.1.apakšpunktu, kas noteic trešās personas pienākumu būvniecības ieceri saskaņot ar pieteicēju, kā ūdensvadu tīklu īpašnieku.

Minētais apstāklis ir pietiekams, lai atzītu, ka Būvvaldei nebija pamata akceptēt trešās personas būvniecības ieceri, jo nebija saņemts ūdensvadu tīklu, kuru aizsargjoslā plānoti būvdarbi, īpašnieku saskaņojums. Tādējādi tiesa secina, ka Apliecinājuma karte nesatur visus nepieciešamos saskaņojumus ar personām, kuru tiesības skar būvniecības iecere. Līdz ar to Apliecinājuma karte ir atzīstama par prettiesisku.

[11] Atbildot uz pieteicējas norādi, ka būvniecības iecerei bija jāsaņem tehniskie noteikumi no SIA „Rīgas ūdens", tiesa norāda turpmāk minēto.

Ministru kabineta 2016.gada 22.marta noteikumu Nr.174 „Noteikumi par sabiedrisko ūdenssaimniecības pakalpojumu sniegšanu un lietošanu" 19.punkts noteic, ka tehniskie noteikumi pieprasāmi šādos gadījumos: 1) jauna pieslēguma ierīkošanai, lai nodrošinātu ūdens piegādi no centralizētās ūdensapgādes sistēmas vai notekūdeņu novadīšanu centralizētajā kanalizācijas sistēmā; 2) ja mainās notekūdeņu sastāvs vai patērētā ūdens vai novadāmo notekūdeņu daudzums pieaug tādā apjomā, ka esošais pieslēgums to nevar nodrošināt; 3) ja tiek veikta komercuzskaites mēraparāta mezgla pārbūve vai mainīta komercuzskaites mēraparāta mezgla atrašanās vieta.

Tiesa ņem vērā, ka saskaņā ar šo noteikumu 31.punktu, ja pakalpojumu lietotājs, kas izmanto ūdenssaimniecības pakalpojumus, ar savā īpašumā vai valdījumā esošu ūdensapgādes un kanalizācijas sistēmu starpniecību sniedz pakalpojumus citam blakuslietotājam, piegādājot viņa nekustamajam īpašumam ūdeni vai novadot notekūdeņus, šādi sniegtie pakalpojumi nav uzskatāmi par sabiedriskajiem ūdenssaimniecības pakalpojumiem.

Turklāt atbilstoši Rīgas domes 2017.gada 15.decembra saistošo noteikumu Nr.17 „Rīgas pilsētas centralizētās ūdensapgādes un kanalizācijas sistēmas ekspluatācijas, lietošanas un aizsardzības saistošie noteikumi" 3.punktam centralizēto ūdensapgādes un kanalizācijas sistēmu veido ārējie ūdensvada un kanalizācijas tīkli un būves, kas ir pakalpojumu sniedzēja īpašumā, valdījumā vai ja pašvaldība tos ir nodevusi pakalpojuma sniedzējam bezatlīdzības lietošanā (turējumā). Arī no noteikumu 9.punkta izriet, ka būvniecības ierosinātājs var pieprasīt tehniskos noteikumus objekta ūdensapgādes vai kanalizācijas tīklu vai būvju pievienošanai centralizētajai ūdensapgādes vai kanalizācijas sistēmai.

No norādītajām tiesību normām izskatāmās lietas apstākļos izriet, ka tehniskie noteikumi pieprasāmi tikai gadījumā, ja tiek ierīkots jauns pieslēgums centralizētai ūdensapgādes sistēmai.

Atbilstoši SIA „Rīgas ūdens" 2019.gada 18.februāra vēstulē Nr.A13.1-5.2.12/904n (*lietas 107.lapa*) iekļautajai informācijai nekustamajā īpašumā neatrodas SIA „Rīgas ūdens" pārvaldībā esoši centralizētie ūdensvadi, kuriem trešā persona varētu pieslēgt ūdensvada pievadu.

Konkrētajā gadījumā ūdensvada pieslēgums realizēts, pieslēdzoties ūdensvadam, kas centralizētajai ūdensapgādes sistēmai pievienots komercuzskaites mēraparātam šahtā, kas atrodas zemes gabala /adrese 2/ (/kadastra numurs 2/) un SIA „Rīgas ūdens" ūdensvada tīklu apkalpo līdz šī zemes gabala robežai. Pieteicēja minēto faktu nav apšaubījusi.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst par pamatotu Lēmumā norādīto, ka Apliecinājuma kartes ietvaros izbūvētais ūdensvada pieslēgums nav uzskatāms par jaunu pieslēgumu, lai nodrošinātu ūdens piegādi no centralizētās ūdensapgādes sistēmas.

Savukārt atbildot uz pieteicējas argumentu, ka konkrētajā gadījumā pienākumu saņemt tehniskos noteikumus noteic Ministru kabineta 2015.gada 30.jūnija noteikumu Nr.326 „Noteikumi par Latvijas būvnormatīvu LBN 222-15 „Ūdensapgādes būves"" 2.punkts, tiesa norāda, ka minētais punkts noteic vispārīgu noteikumu, ka ūdensapgādes būves projektē saskaņā ar šo būvnormatīvu un citiem normatīvajiem aktiem būvniecības jomā, kā arī ūdensapgādes sistēmas operatora (ūdenssaimniecības pakalpojumu sniedzēja) tehniskajiem noteikumiem. Savukārt gadījumus, kad ir pieprasāmi tehniskie noteikumi, noteic Ministru kabineta 2016.gada 22.marta noteikumu Nr.174 „Noteikumi par sabiedrisko ūdenssaimniecības pakalpojumu sniegšanu un lietošanu" 19.punkts, kas konkrētajā gadījumā ir speciāla tiesību norma.

Līdz ar to nav pamatots pieteicējas iebildums, ka konkrētās būvniecības ieceres īstenošanai trešajai personai bija jāpieprasa tehniskie noteikumi no SIA „Rīgas ūdens".

[12] Pieteicēja iebilst būvniecības iecerei arī tādēļ, ka, izveidojot jaunu ūdensvada pievadu, netiek paredzēti tehniskie risinājumi par kanalizācijas notekūdeņu novadīšanu. Pieteicēja savus iebildumus pamato ar Ministru kabineta 2015.gada 30.jūnija noteikumu Nr.326 „Noteikumi par Latvijas būvnormatīvu LBN 222-15 „Ūdensapgādes būves"" 5.punktu, kas cita starpā noteic, ka būvniecības ieceres dokumentāciju izstrādā saskaņoti ar kanalizācijas būvniecības ieceres dokumentāciju un obligāti veic ūdens patēriņa un notekūdeņu novadīšanas bilances analīzi.

Ministru kabineta 2016.gada 22.marta noteikumu Nr.174 „Noteikumi par sabiedrisko ūdenssaimniecības pakalpojumu sniegšanu un lietošanu" 19.punkta 2.apakšpunkts noteic, ka tehniskie noteikumi pieprasāmi, ja mainās notekūdeņu sastāvs vai patērētā ūdens vai novadāmo notekūdeņu daudzums pieaug tādā apjomā, ka esošais pieslēgums to nevar nodrošināt.

Tiesa pievienojas Departamenta norādītajam, ka būvprojekta sastāvā nav ziņu par to, ka notekūdeņu sastāvs vai patērētā ūdens vai novadāmo notekūdeņu daudzums pieaug tādā apjomā, ka esošais pieslēgums to nevar nodrošināt.

Pieteicēja savu argumentu pamato ar apstākli, ka faktiski notekūdeņi no AS „UNISTOCK" pārstāvēto sabiedrību grupas noliktavām (/adrese/, /adrese 3/ ar kopējo platību 25 000 m^2 tiek novadīti pieteicējas kanalizācijas sistēmā. Tomēr konkrētajā gadījumā tiesa vērtē tikai trešās personas būvniecības ieceri, kas attiecas uz objektu /adrese/, nevis kompleksu apbūvi pieteicējas norādītajā teritorijā.

Turklāt Departaments pamatoti rakstveida paskaidrojumā norāda, ka prasība ūdensapgādes būvniecības dokumentāciju izstrādāt saskaņoti ar kanalizācijas būvniecības ieceres dokumentāciju ir attiecināma uz būvniecības iecerēm, kad no jauna tiek projektētas ūdensapgādes būves noteiktiem

objektiem.

Konkrētajā gadījumā Apliecinājuma kartē projektēto ūdensvadu plānots pieslēgt ūdensvadam, kas ietiecas Nekustamajā īpašumā no blakus zemes gabala. Turklāt SIA „Rīgas ūdens" norādīja, ka ūdensapgādes pakalpojumi Nekustamajā īpašumā tiek nodrošināti no vietējā ūdens ieguves avota, uz kura uzstādīts komercuzskaites mēraparāts norēķinu veikšanai par centralizētajā kanalizācijas sistēmā novadīto sadzīves notekūdeņu daudzumu.

Saskaņā ar Ministru kabineta 2016.gada 22.marta noteikumu Nr.174 „Noteikumi par sabiedrisko ūdenssaimniecības pakalpojumu sniegšanu un lietošanu" 45.punktu pakalpojuma lietotājam, kuram ir vietējais ūdens ieguves avots un kurš notekūdeņus novada centralizētajā kanalizācijas sistēmā, notekūdeņu uzskaite tiek veikta atbilstoši uz vietējā ūdens ieguves avota uzstādītā ūdens komercuzskaites mēraparāta vai – pēc pakalpojuma sniedzēja pieprasījuma – uz kanalizācijas izvada uzstādītā notekūdeņu plūsmas mērītāja rādījumiem.

Tātad, ja pakalpojuma lietotājs ūdensapgādei izmanto vietējo ūdens ieguves avotu, centralizētā kanalizācijas sistēmā novadīto notekūdeņu daudzuma uzskaiti veic, piemērojot uzskaites metodi, pieņemot, ka notekūdeņu daudzums ir vienāds ar pakalpojuma lietotājam piegādātā ūdens daudzumu. Līdz ar to normatīvie akti pieļauj situāciju, ka notekūdeņu atsevišķa uzskaite netiek veikta, proti, tā tiek veikta atbilstoši uz vietējā ūdens ieguves avota uzstādītā ūdens komercuzskaites mēraparāta rādījumiem.

[13] Attiecībā uz pieteicējas norādi, ka trešajai personai bija obligāti jāveic ūdens patēriņa un notekūdeņu novadīšanas bilances analīze, tiesa norāda, ka saskaņā ar Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisijas 2016.gada 14.janvāra lēmuma Nr.1/2 „Ūdenssaimniecības pakalpojumu tarifu aprēķināšanas metodika" 2.9.punktu ūdens un notekūdeņu bilance ir informācija par ūdens apjomiem centralizētajā ūdensapgādes sistēmā un notekūdeņu apjomiem centralizētajā kanalizācijas sistēmā.

Minētā lēmuma 15.punkts noteic, ka tarifa projekta aprēķināšanai Komersants izmanto prognozētos ūdenssaimniecības pakalpojumu apjomus. Prognozējot ūdenssaimniecības pakalpojumu apjomus, sabiedrisko ūdenssaimniecības pakalpojumu sniedzējs ņem vērā iepriekšējā pārskata gada faktiskos un kārtējā gada prognozētos ūdenssaimniecības pakalpojumu apjomus, kā arī plānotās pieslēgumu skaita izmaiņas centralizētajiem ūdensapgādes un centralizētajiem kanalizācijas inženiertīkliem un citus ūdenssaimniecības pakalpojuma apjomu ietekmējošos faktorus. Ūdenssaimniecības pakalpojumu apjomus sabiedrisko ūdenssaimniecības pakalpojumu sniedzējs norāda ūdens un notekūdeņu bilancē.

No minētā izriet, ka ūdens un notekūdeņu bilance jāsagatavo, lai fiksētu ūdens apjomu centralizētajā ūdensapgādes sistēmā un notekūdeņu apjomu centralizētajā kanalizācijas sistēmā un minēto informāciju izmanto, lai prognozētu ūdenssaimniecības pakalpojumu apjomus. Līdz ar to ūdens patēriņa un notekūdeņu novadīšanas bilances analīze nepieciešama, plānojot ūdenssaimniecības pakalpojumu attīstību, tarifu un pieslēgumu skaita izmaiņas, vērtējot citus ūdenssaimniecības pakalpojuma apjomu ietekmējošos faktorus u.tml.

Turklāt tiesas ieskatā Ministru kabineta 2015.gada 30.jūnija noteikumu Nr.326 „Noteikumi par Latvijas būvnormatīvu LBN 222-15 „Ūdensapgādes būves"" 5.punkta prasības ir vērtējamas kopsakarā ar Ministru kabineta 2016.gada 22.marta noteikumu Nr.174 „Noteikumi par sabiedrisko ūdenssaimniecības pakalpojumu sniegšanu un lietošanu" 19.2.apakšpunktu, kas noteic pienākumu pieprasīt tehniskos noteikumus, ja mainās notekūdeņu sastāvs vai patērētā ūdens vai novadāmo notekūdeņu daudzums pieaug tādā apjomā, ka esošais pieslēgums to nevar nodrošināt. Proti, ūdens patēriņa un notekūdeņu novadīšanas bilances analīze veicama, izvērtējot tādas būvniecības ieceres, kurām nepieciešams saņemt tehniskos noteikumus no sabiedrisko ūdenssaimniecības pakalpojumu sniedzēja.

Savukārt konkrētajā gadījumā, kā jau tiesa norādīja iepriekš, nav konstatējams, ka būvniecības iecere paredz būtisku patērētā ūdens vai novadāmo notekūdeņu daudzuma pieaugumu, ka esošais pieslēgums to nevar nodrošināt, kā arī nav konstatējami citi apstākļi, kuru dēļ trešajai personai bija jāpieprasa SIA „Rīgas ūdens" tehniskie noteikumi.

Līdz ar to pieteicējas arguments, ka konkrētajā gadījumā nav ievērotas Ministru kabineta 2015.gada 30.jūnija noteikumu Nr.326 „Noteikumi par Latvijas būvnormatīvu LBN 222-15 „Ūdensapgādes būves"" 5.punkta prasības, noraidāms kā nepamatots.

[14] Attiecībā uz pieteicējas argumentu, ka būvprojekta izstrādes procesā nav ievērotas Apbūves noteikumu 97.[1]punkta prasības, tiesa norāda, ka, pirmkārt, atbilstoši SIA „Rīgas ūdens" 2019.gada 18.februāra vēstulē Nr.A13.1-5.2.12/904n iekļautajai informācijai Nekustamajā īpašumā neatrodas SIA „Rīgas ūdens" pārvaldībā esoši centralizētie ūdensvadi, kuriem trešā persona varētu pieslēgt ūdensvada pievadu. Otrkārt, ūdensvada pieslēgums realizēts, pieslēdzoties ūdensvadam, kas centralizētajai ūdensapgādes sistēmai pievienots zemes gabalā /adrese 2/.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka Apbūves noteikumu 97.[1]punkta prasība obligāti pieslēgties centralizētām vai pie pilsētas inženierkomunikāciju tīkliem pieslēgtas būves ekspluatācijai nepieciešamām inženierkomunikācijām pēc būtības ir ievērota, jo plānotais ūdensvads ir pieslēgts blakus zemes gabalā esošajam vadam, kas attiecīgi ir pieslēgts centralizētiem ūdensapgādes tīkliem. Tāpat pieteicēja nav apšaubījusi faktu, ka Nekustamajā īpašumā atrodas pieteicējai piederošie kanalizācijas tīkli, kuriem ēka ir pieslēgta. Apstāklis, ka pieteicējas un trešās personas starpā pastāv privāttiesisks strīds par šo inženiertīklu izmantošanu, nenozīmē, ka tādējādi nav ievērotas Apbūves noteikumu 97.[1]punkta prasības.

[15] Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka Apliecinājuma karte ir atzīstama par prettiesisku, pamatojoties uz apstākli, ka būvniecības iecere nav saskaņota ar pieteicēju, kā inženierkomunikāciju, kuru aizsargjoslā ir paredzēti būvdarbi, īpašnieci.

Savukārt pieteicējas iebildumi par to, ka būvniecības iecerei bija nepieciešams saņemt tehniskos noteikumus no SIA „Rīgas ūdens", nav pamatoti.

Procesuālas ekonomijas nolūkā tiesa nevērtēs pārējos lietas dalībnieku iebildumus, jo tie pēc būtības nevar ietekmēt tiesas lēmumu, ka Lēmums ir atceļams, jo pirms būvniecības ieceres akcepta nav saņemts pieteicējas saskaņojums.

Pastāvot šādiem apstākļiem, tiesa Lēmumu atzīst par prettiesisku, savukārt pieteikums ir apmierināms.

[16] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, ja pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, tiesa piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu.

Pieteicēja par pieteikuma iesniegšanu tiesā ir samaksājusi valsts nodevu 30 *euro* apmērā (*lietas 9.lapa*).

Atbilstoši Ministru kabineta 2013.gada 12.februāra noteikumu Nr.85 „Kārtība, kādā administratīvajā lietā iemaksā, atmaksā un atlīdzina valsts nodevu un iemaksā un atmaksā drošības naudu" 13.punktam valsts nodevu atlīdzina mēneša laikā pēc tiesas vai tiesneša nolēmuma stāšanās spēkā Administratīvā procesa likuma 126.pantā minētajos gadījumos no tās iestādes budžeta līdzekļiem, kura attiecīgajā administratīvajā lietā bijusi pieaicināta atbildētāja pusē.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu un 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

apmierināt sabiedrības ar ierobežotu atbildību „TIRDZNIECĪBAS NOLIKTAVU KOMPLEKSS „BUĻĻI”” pieteikumu.

Atcelt Rīgas domes Pilsētas attīstības departamenta 2019.gada 20.decembra lēmumu Nr.DA-19-6313-nd ar tā pieņemšanas dienu.

Uzlikt pienākumu Rīgas pilsētas pašvaldībai atlīdzināt sabiedrībai ar ierobežotu atbildību „TIRDZNIECĪBAS NOLIKTAVU KOMPLEKSS „BUĻĻI”” (reģistrācijas numurs 40003297487) tās samaksāto valsts nodevu 30 *euro* apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese D. Lubāne